

хората за безгрижни и спокойни, ала голѣма тревога измжчвала сърдцата имъ.

Една мисль глождѣла сърдцата и на двамата:

— Когато единъ отъ двама ни умре, колко тѣжно ще бѣде на другия! Колко самотенъ ще бѣде той! О, хубаво е да бѣдешъ младъ и да имашъ дълъгъ животъ предъ себе си!

Единъ пролѣтенъ день Йошида излѣзълъ да се разходи изъ гората. Нѣкога той повалялъ дебели дървета съ брадвата си въ тази гора и сега, преди да умре, поискалъ да я види още веднажъ.

Дълго скиталъ той по горскитѣ пѣтеки, ала тежка била разходката за неговитѣ години. Уморилъ се и ожаднѣлъ Йошида. Спрѣлъ до едно изворче, гребналъ вода съ шепата си и се напилъ.

И станало чудо! Когато се огледалъ въ бистрата вода на изворчето, видѣлъ се промѣненъ. Лицето му вече нѣмало бръчки. Йошида станалъ младъ, като двадесетгодишенъ. Безъ да знае, той пилъ вода отъ извора на младостта.

Силенъ и радостенъ, щастливъ, че заживѣва новъ животъ, той тръгналъ бързо за въ кѣщи.

Старата Фуми видѣла да иде непознатъ хубавъ, младъ мжжъ. Тя извикала отъ почуда и се уплашила. Сторило ѝ се, че умътъ ѝ се е помжтилъ.

Ала Йошида успокоилъ старата си другарка. Той ѝ разказалъ за чудотворния изворъ и бабичката отъ радостъ и плачела, и се смѣла.

— Ехъ, — рекла си тя, — утре рано ще отида и азъ на извора и хубавичко ще се напия. И когато се върна въ кѣщи, ще се пукамъ отъ младостъ! И какъвъ хубавъ животъ ще заживѣемъ пакъ съ Йошида!..

Сутринъта, когато румената зора надникнала задъ далечнитѣ планини, Фуми забързала къмъ извора въ гората.

Йошида останалъ въ кѣщи. Той я чакалъ съ нетърпение и си думалъ:

— Следъ два часа Фуми ще се върне млада и хубава.

Ала минали три часа, минали четири, Фуми не се върнала. Зачудилъ се Йошида. Лоши мисли минали презъ главата му. Заклучилъ кѣщата и се спусналъ къмъ гората.

Стигналъ до чудния изворъ. Листата на яворитѣ шу-